

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Όταν έφθασε όμως άπέναντι στο Κοκκίνο Καπηλειό έμεινε έμβρόντητος. Είκοσι όπλοφόροι του κοντοσταύλου Μοντιρορανού έξοντας επί κεφαλής τον περιφημο Χαιρεμαρία είχαν μπει μέσα στο καπηλειό του, τά είχαν κάμει θάλασσα, έπιναν τό κρασί του, έσκαζαν τά λίγα έπιλά του!

— “Άχρειοί! Άησάι! “Απιστοι! Κκακούργοι! Μούγγις ο Ούγγολινος κι' έτρεψε στήνεσδο τουκαπηλειού του.

Έκεινή τή στιγμή ένας άγνωστος ίλιπότης τόν έπλησίασε.

— “Θελω να σου μιλήσω, τού ελεπε.

— Περάστε μέσα, ελεπε ο Ούγγολινος, θα κατέβουμε κρυφά απ' αυτούς τους σατανάδες στό ύπαιοιο.

— “Όχι, μη μιλάς δυνατά... Άκουσέ με με προσοχή, τού ψιθύρισε ο έξνος. Πρέπει να μην απομακρυνθής από δω. Θαρθή κάποιος σε λίγο να σε ζητήσει.

— Αυτό ελεπε όλο; ορώησε ο Ούγγολινος;

“Ο έξνος τούγγινε με τό κεφάλι και χάρηκε μυστηριωδώς όπως ελεγε έρθεει...

Στό μεταξύ αυτό ο Καπετάν Χαιρεμαρίας με τούς όπλοφόρους του είχαν μαζέψει στην αυλή του καπηλειού σπασμένες καρτέλες, κοφίνια και άχυρα και είχαν άνάψει μία τερσατία φωτιά, μέσα στην όποιαν άπειλούσαν να κάψουν όλους τούς Ούγγενότους τής περιφερείας.

“Έξαφνα ένας από τούς όπλοφόρους έφώναξε :

— Πρέπει να βρούμε τόν καμπούρη του καπηλειού και να τόν κάψουμε! Έλάτε να ψάξουμε παντού.

“Ο Ούγγολινος άκούγοντας τήν τρομερή αυτή άπειλή αισθάνθηκε τό άμα του να παγώνει. Χωρίς να χάζη καιρό τρύπωσε μες τούς θάμνους, μπήκε στό δάσος κι' έφθασε στό δρόμο πού τραβούσε απ' τόν πύργο του Βάζα στον πύργο του Μοντιρορανού. Έκει στάθηκε για μία στιγμή ν' άναπνεύσει, όταν άξαφνα αισθάνθηκε κάποιον να τόν πιάη από τόν ώμο.

— Παναγίτσα μου, χάρηκα!.. φώναξε.

— “Άχ! μουρμούρησε, ο καμπούρης κι' έπασαν!

Και γυρίζοντας, έτοιμος να γονατίσει για να ζητήσει έλεος από τούς ύποπτικόμενους όπλοφόρους του Χαιρεμαρίας, ελεδε μπρος του έναν άντρα ψηλό και κομπού, τυλιγμένον σε μαυρο μανδύα, με τό πρόσωπο μωσοσκεπασμένο με προσωπίδα από μαυρο βελούδο.

— Καλά, συλλογίστηκε δέν ύπάγει λόγος να φοβούμαι, ελεπε ο πρό όλιγου άγνωστού μου. Φτάνει μονάχα να μην έχη σκοπό να μου ξαναπάρη τά χρυσά σκούδα πού μούδωσε.

— Είσαι ο Ούγγολινος, ρώτησε ο προσωπίδοφόρος.

“Ο νάνος έκαμε μία χειρονομία έκπληξιας.

— “Η ίδια ένδυμασία, μουρμούρισε, μία άλλη φωνή! Θα ελενε ίσος σύντροφος τού πρώτου. Τάχα θα μού προσφέρη κι' αυτούς μερικά σκούδα; Είμαι ο Ούγγολινος, ναι εκλαμφοτάτε, άπάντησε μεγαλοφώνως και με θάρρος τάχα.

— “Ο ξενοδόχος τού Έρυθρού καπηλειού;

— Μάλιστα.

— “Θέλες να κερδίσης είκοσι χρυσά σκούδα;

“Ο νάνος κατέβαλε κάθε προσπάθεια για να συγκρατηθής και να μην άρχισή να χροεύη απ' τή χαρά του.

— “Η χρυσή βροχή, έλεγε με τό νού του, έξακολουθεί! Αυτή τή νύχτα θα γίνει πλούσιος!.. Και άποκρίθηκε άμέσως στον άγνωστο: Μάλιστα θέλω, μα πρέπει και να μπορώ...

— Γνωρίζεις τό μαρκήσιο Σίμονα Βάζα;

— Μάλιστα, αιδέντα, τόν γνω-

ρίζω.

— Τόν έχεις ιδή;

— “Όπως σάς βλεπω...Τι πρέπει να κάμω;

— “Ο μαρκήσιος δε θ' άργήση να περάση απ' τό σταυροδρόμι, όπου βρίσκεται τό καπηλειό σου. Προσπάθησε να τόν έμποδίσης μία ώρα, να τόν άργυπορήσης, και θα κερδίσης όχι μονάχα τά είκοσι σκούδα, τά όποια σου δίνω τώρα άμέσως προκαταβολικά, μα θα σώσης και τή ζωή ενός άνθρώπου.

— “Ωρισμένως κάποιον, Ούγγενότου, φώναξε ο Ούγγολινος, τσεπάνοντας συγχρόνως τά χράματα.

— Ναι, κάποιον Ούγγενότου, τι σε μέλλει;

— Τόσο λίγο μ' ένδιαφέρει, ώστε σάς δοκίμα να μην ιδώ τόν παραδέισο άν δέν εκτελέσω ό,τι μου ζητείτε.

— “Θι κατορθώσης; ν' άνολογοήσης τόν μαρκήσιο επί μία ώρα;

— Μάλιστα. Μείνате ήσυχος.

— Πές μου, με τι μέσον;

— Με κάποιο μέσο πού δε μπορώ να σάς πώ, μα πού ελενε άλλάνθαστο. Κι' άν δέν επιτύχω, εκλαμφοτάτε, παραδέχομαι όχι μόνο να μού πάρете πίσω τά χρυσά σκούδα σας, αλλά και να με σκίσετε ζωντανό, όπως ο Άρβόρσος Παρε σκίσε τόν Ταλεμόνδο τά σώματα των άπαγχονιζόμενων απ' τό κοντοσταυλο!

— Πολύ καλά, εμπιστεύομαι σε σένα. Ωρκίστηκες να μην ιδής τόν παραδέισο. “Ορκος ιερός!

“Αφού ελεπε αυτά ο άγνωστος γλύστρησε στην όμίχλη και χάρηκε.

— “Ω! ούράνια βροχή! “Ω! βροχή τρισευλογημένη χρυσών σκούδων! μουρμούριζε ο νάνος σαν άπομεινε μόνος. Λίγες σταλαγματιές άκόμα και θα κάμω τήν τύχη μου. Τότε άφήνω τό καπηλειό, ντυνόμαι σαν αιδέντη και βρίζω και χυμιά μικρούλα νόστιμη, ή όποια θαμπωμένη από τό χροούφι μου δε θα βλέπη τήν άσχήμια τής καυπορίας μου...

Τή στιγμή εκεινή ή σάλλπηρα των όπλοφόρων άντήχησε, σημαίνουσα τό άναχωρητήριον.

— “Ω! ό! μουρμούρησε ο Ούγγολινος, φαίνεται πώς τό κρασί μου βρήκε τόν πάτο ή πος ο Χαιρεμαρίας δέν ελενε ευχαριστημένος με τούς στρατιώτες του, αφού τούς διατάσει να ίππεύουν, χωρίς να τούς δώση καιρό να ξεμεθύσουν. Θα ελμαι λοιπόν μονάχος στό καπηλειό μου, όταν θα ύποδεχτώ τό μαρκήσιο. “Όλα πάνε καλά...

Τό πρωί τής ημέρας εκεινή; διάφορα περιστατικά ελεαν εκπυραδύνη τήν άναχώρηση του μαρκησιού Σίμονος Βάζα. “Ο γέρον μεγιστάν ελεγε σηκωθή πρωί-πρωί, αλλά τή στιγμή πού ντυνόταν, τού ν' ανήγγειλαν ότι ο θαλαμηπόλος τής έμπιστοσύνης του, Γαβριήλ Λεχερεπέ δε βρισκόταν πουθενά, άν και τόν άναζητήσαν.

“Ο Γαβριήλ Λεχερεπέ, άνθρωπος γενναίος και άποφασιστικός, έπρεπε να συνοδεύη τόν κήρυ του. “Η άνεξηγητή άπουσία του έκαμε τό μαρκήσιο ν' άργοπορήση μία ώρα. Τελος αφού βαρέθηκε να περιμένει, διατάξε δυό άλλους ύπρέτας του να έτοιμαστούν για να τόν συνοδέψουν.

“Εκετα μπήκε στον κοιτώνα, όπου υπό τό άγρυπνο μάτι μιάς χωρικής τού Κουερκού, αναπαύονταν ή έλαίς των γρηταιών του, αυτή ή εδολογία τού Θεού πού ελεγε κατεβή στον ήικο του ύστερα από πολλά χρόνια θλίψιας και δοξημάς, ή Λευκή, ή άγαπημένη του κόρη.

“Η Λευκή ήταν μικρή άκόμα. Μα ήταν αιδέντο να φαντασθής κανείς πού λεπτή και πού γλυκειά μορφή, στεφανωμένη από τό όφαιότερο και πλουσιότερο στέμμα ξανθών βοστρυχών.

Κοιμόνταν τόν τρυφερόν ύπνο των άγγέλων, πού μόνο ούράνιες όπτασίες τόν παρακολούθουν.

“Ο πατέρας τής έμεινε άκίνητος για μερικά δευτερόλεπτα και ρεμβός μπρος στην κοιμισμένη κόρη του. “Εβλεπε τή μικρή του κόρη οά να προαισθάνονταν πώ: τήν έβλεπε και τελευταία φορά και τό βλέμμα του τό τραχύ και σπινθηροβόλο σαν κόψη σπαθιού, άκιν-βουλόσε τήν ώρα εκεινή από άπειρη σιοργή.

“Έξαφνα, επάνω στα αιδλακωμένα μάγουλα τού γερο-μαρκησιού άρχισαν να τρέχουν δάκρυα σιγά-σιγά...

(“Ακολουθεί)

Τήν άποκαιρέτης με σφιγμένη καρδιά...